

[Arne Melchior]

står i forskellige programmer, og så lave en – hvad hedder sådan noget, på tysk hedder det Eintopfgericht – en samlet ret af det og sige: Så må I vel også kunne stemme for det i dag! Det lyder logisk, men det er noget pladder.

Fru Pernille Frahm var inde på, at hun får revet i næsen, at enten kommer sådan en forespørgsel for tidligt som altså f.eks. i dag, for så siger man, at forhandlingerne slet ikke er påbegyndt, eller også kommer den, mens forhandlingerne foregår, og så er det upassende at komme med forespørgslen, eller også kommer den, når forhandlingerne er tilendeført, og så er det ret nytteløst.

Jeg tror såmænd, at fremstillingen er udmærket. Jeg tror, fru Pernille Frahm har ret i, at en sådan forespørgsel ikke flytter en krone. Den oplyser ikke noget for nogen. Godt nok er der jo ikke i de forestående forhandlinger og i de årlige forhandlinger tale om kampforhandling, som man ser ved så mange andre lejligheder. Jeg forestiller mig snarere en forhandling, som ligner den, som foregår i en stor virksomheds samarbejdsudvalg, hvor det ikke drejer sig om, at gruppe A skal vinde over gruppe B eller omvendt, men at man i fællesskab skal nå frem til en balanceret løsning, som er virksomheden i sin helhed og dermed både dens ejer, dens medarbejdere, dens kunder og dens leverandører til gavn.

Ikke desto mindre er det da rigtigt, som det er sagt af flere ordførere, at en regering, en indenrigsminister, vel ikke på forhånd skal sige, hvor det skal ende, for så kan man sende breve til hinanden. Der er overhovedet ikke nogen grund til at holde nogen forhandlinger, hvis man her i dag siger, at det skal ende nøjagtigt sådan og sådan: så bliver forhandlingsstarten og forhandlingsgennemførelsen jo i sig selv en parodi, og derfor er forespørgslen efter min bedste overbevisning uden nogen virkelig mening og uden noget indhold.

Man har beskæftiget sig meget med skattens højde, og der tales altså om skattenedsættelse – eller i hvert fald ikke skatteforhøjelse. Må jeg ikke sige, at det såmænd ikke er skattens højde, vi først og fremmest kigger på i CD. Vi kigger først og fremmest på, hvordan skattens mønt anvendes. Det meste af skattens mønt anvendes fremragende i dette land, hvad enten det er staten, der inddriver og altså benytter disse penge, eller det er amter og kommuner.

Med den menneskelige og derfor naturlige fejlprocent gøres det fremragende, og vi vil da gerne være med til at inddrive skat, når det gælder alle disse mange overordnede fælles formål – det kan være landets forsvar, det kan være kriminalitetens bekæmpelse, det kan være til fordel for de svagtstillede, det kan være til fordel for undervisning og uddannelse, som jo så igen kommer erhvervslivet og dermed eksport og beskæftigelse til gode.

Hvem vil bytte med de lande i EU eller i Europa eller i verden, som har de laveste skatteprocenter? Er der nogen, der vil bytte med sin kontrapart i de pågældende lande og sige: Ha, dér har jeg det godt? Jo, man vil nok gerne bytte trækprocent, men så skal man også bytte fradrag, så skal man også bytte lønhøjde, så skal man også bytte købekraft og altså de livsmuligheder, de udfoldelsesmuligheder, som den pågældende skat giver. Der er ingen, der kan leve af procenter eller noget som helst i den retning. Man kan kun leve af den købekraft og den kraft til opnåelse af friheder og goder og valgmuligheder, som er udtrykt i det, man har tilovers, når skatten er betalt, og dér ligger Danmark meget fornemt placeret. Vi ved jo godt, at nogle af de sydeuropæiske lande har de laveste skatteprocenter i EU-sammenhæng. Men som jeg sagde før: Er der nogen skolelærer, er der nogen journalist, er der nogen parlamentsformand, eller jeg ved snart ikke hvem, der vil bytte med vedkommende kollega i det pågældende land? Vel vil de ej, for vi har stort set indrettet os ganske fremragende her. Det synes jeg er en vigtig principiel betragtning at få med, når vi nu endelig taler skat.

Så vil jeg da gerne kvittere for den konservative partiformands udtalelser her, da han bekræftede hr. Erhard Jakobsens korrekte udsagn om, at det principielt er en fordel at have borgerlige partier i en regering, og det kom faktisk uden forbehold som en anerkendelse fra den konservative partiformand.

Nu er der selvfølgelig lige så tomt i presseløgen, som der er i salen, hvad værre er, og jeg tvivler såmænd på, at der er nogen af journalisterne, der sidder ved deres højtalere på deres kontorer rundt i huset, for de tillægger ikke denne debat nogen som helst praktisk betydning. Som jeg sagde før: Den får en nuleffekt. Jeg tror såmænd heller ikke, at den bliver læst